

Pacietības spēks

Elders Roberts C. Ouks
no Septiņdesmitajiem

Pacietību var uzskatīt par pamata tikumu, kas veicina pārējo tam līdzīgo tikumu — piedošanas, iecietības un ticības — izaugsmi un spēku.

Es esmu tik pateicīgs par pēdējo dienu Svētajiem Rakstiem attiecībā uz kristiešu pamata tikumiem.

Mormona Grāmata sniedz izpratni par saistību starp pacietību un žēlsirdību. Mormons, atzīmējot, ka, ja cilvēkam „nav žēlsirdības, viņš nav nekas; tādēļ viņam ir jābūt žēlsirdībai,” turpina, nosaucot 13 žēlsirdības jeb tīrās Kristus mīlestības sastāvdaļas. Man šķita ļoti interesanti tas, ka 4 no šī nepieciešamā tikuma 13 elementiem attiecas uz pacietību (skat. Moronija 7:44–45).

Vispirms, „žēlsirdība pacieš daudz”. Tas ir tas, kas ir pacietība. „Žēlsirdība nav viegli aizkaitināma” — tā ir vēl viens šīs īpašības aspekts, tāpat kā — „žēlsirdība panes visu”. Un visbeidzot žēlsirdība „iztur visu” — tā, protams, ir pacietības izpausme (Moronija 7:45). No šīm nosauktajām sastāvdaļām ir skaidri redzams, ka bez pacietības, kas dara mūsu dvēseli pievilcīgu, mums noteikti pietrūktu Kristum līdzīgais raksturs.

Bībelē Ījabs sniedz klasisku pacietības attēlu. Brīdī, kad viņš zaudēja savu plašo impēriju, ieskaitot savus bērnus, Ījabs bija spējīgs, pateicoties savai nesatricināmajai ticībai, paziņot: „...Tas Kungs bija devis un Tas Kungs ir ņēmis; Tā Kunga vārds lai ir slavēts.” Neskatoties uz visām savām likstām un sāpēm, „...Ījabs nekādu grēku neizdarīja, nekādu aplamību pret Dievu” (Ījaba 1:21–22).

Cik bieži mēs dzirdam nospiešanās dvēseles muļķīgi vaicājam: „Kā Dievs man to varēja nodarīt?” kad patiesībā vajadzētu lūgt spēku, lai „izturētu” un „paciestu visu”.

Vislielākie Svēto Rakstu pacietības piemēri ir atrodamī Jēzus Kristus dzīvē. Viņa pacietība un izturība ir vislabāk parādīta tajā mokpilnajā Ģetzemanes naktī, kad Viņš čukstēja Savā Izpirkšanas agonijā: „...Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis kauss iet Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi” (Mateja 26:39). Viņš patiesi cieta un panesa, un izturēja visu.

Būdams pienaglots pie krusta Golgātā, Kristus turpināja sniegt Savu pilnīgās pacietības piemēru, kad Viņš izdvesa unikālos vārdus: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.” (Lūkas 23:34).

Šiem pacietības piemēriem ir mums lielāka nozīme, ja mēs pārdomājam izaicinošo pamācību, kas atrodama 3. Nefijā: „Tādēļ, kādiem vīriem jums jābūt? Patiesi, Es saku jums, tādiem kā Es.” (3. Nefijs 27:27)

Daudzi Svētie Raksti izceļ pacietības svarīgumu. Atļaujiet man atgādināt dažus:

„ . . . lai ikviens cilvēks ir čakls klausīties, kūtrs runāt, kūtrs dusmoties” (Jēkaba v. 1:19)

„Tomēr Tas Kungs uzskatīja par vajadzīgu pārmācīt Savu tautu; jā, Viņš pārbaudīja viņu pacietību un viņu ticību” (Mosijas 23:21)

Mosijas grāmatā ķēniņš Benjamīns māca mums, ka „miesīgs cilvēks ir Dieva ienaidnieks,” kamēr viņš neļaujas Svētā Gara mudinājumiem caur savu pacietību kopā ar citiem tikumiem (skat. Mosijas 3:19).

Džozefs Smits paziņoja: „Pacietība ir debešķīga...” (*History of the Church*, 6:427).

Vai pacietība ir svarīga un mūsu pārdomu un pētījumu vērtā? Protams, ka tā ir, ja mēs izvairāmies no pazemojošas klasifikācijas „nekas”, ar ko apzīmē tos, kam nav žēlsirdības. Tā ir, ja mēs vēlamies būt mazāk miesīgais cilvēks, Dieva ienaidnieks. Tā ir, ja mēs vēlamies būt debešķīgi. Tā ir, ja mēs cenšamies kļūt „līdzīgi Kristus”.

Nepacietīgais, miesīgais cilvēks ir mums visapkārt. Mēs to redzam parādāmies ziņās par vecākiem, kas dusmu lēkmē dara pāri bērnam, pat līdz tā nāvei. Uz mūsu lielceļiem braukšanas nepacietības negadījumi vai braukšana lielās dusmās beidzas ar briesmīgām katastrofām, reizēm pat letāliem iznākumiem.

Mazāk dramatiskā, bet vairāk ikdienišķā līmenī notiek dusmu un asu vārdu izvirdumi attiecībā uz lēni kustošajām apmeklētāju rindām, nebeidzamajiem tālruņa zvaniem ar preču piedāvājumiem, vai arī bērnu negribīgajām atbildēm uz mūsu norādījumiem. Vai kaut kas no šī visa izklausās pazīstams?

Laimīgā kārtā, pastāv maz zināmi, bet lieliski stāsti pārdomām par pacietību. Nesen es piedalījos kāda sena drauga bērēs. Viņa dēls pastāstīja brīnišķīgu stāstu par pacietību. Kad viņa dēls bija jaunekļa gados, viņa tēvam piederēja mopēdu tirgotava. Kādu dienu viņi saņēma spīdīgu, jaunu mopēdu sūtījumu, un viņi veikalā salika tos rindā. Zēns darīja to, ko ikviens zēns gribētu darīt, un viņš uzsēdās uz tuvākā mopēda. Viņš pat to iedarbināja. Tad, kad viņam likās, ka viņš pietiekoši ir pārbaudījis savu laimi, viņš nolēca no tā. Viņam par nelaimi, veids, kādā viņš nolēca no mopēda, sagāza pirmo riteni. Tad, kā domino kauliņu ķēdē, tie visi cits pēc cita sagāzās. Viņa tēvs dzirdēja kņadu un paraudzījās no aizslietņa, kur viņš strādāja. Smaidot viņš lēni sacīja: „Nu, dēls, mums ātrāk jāsalabo viens, lai varam to pārdod un samaksāt par pārējiem.”

Es domāju, ka mana drauga reakcija ir brīnišķīgs piemērs vecāku pacietībai.

Pacietību var uzskatīt par pamata tikumu, kas veicina pārējo tam līdzīgo tikumu — piedošanas, iecietības un ticības — izaugsmi un spēku. Kad Pēteris jautāja Kristus, cik reizes viņam jāpiedod savam brālim, Kristus atbildēja: „Septiņdesmit reiz septiņas,” vairāk nekā tās septiņas reizes, ko piedāvāja Pēteris (skat. Mateja 18:21–22). Lai piedotu septiņdesmit reiz septiņas reizes, ir nepieciešama milzīga pacietība.

Elders Nīls A. Maksvels savija kopā pacietību un ticību, kad viņš mācīja: „Pacietība ir ļoti cieši saistīta ar ticību mūsu Debesu Tēvam. Patiesībā, kad mēs esam nepamatoti nepacietīgi, mēs it kā liekam saprast, ka mēs zinām labāk — labāk nekā Dievs. Vai arī mēs pieļaujam domu, ka mūsu grafiks ir labāks nekā Viņa” (*„Patience”*, Ensign, 1980. g. oktobris, 28).

Mēs varam augt ticība tikai tad, ja mēs pacietīgi gaidām, kad Dievs mūsu dzīvē atklās Savus mērķus un plānus pēc Sava grafika.

Tā kā nepacietība ir tik dabiska, kā mēs varam attīstīt dievišķo pacietības tikumu? Kā lai mēs izmainām savu miesīgā cilvēka izturēšanos uz pacietīgu, pilnīgu piemēru, uz Jēzu Kristu?

Vispirms mums jāsaprot, ka to darīt ir nepieciešami, ja mēs vēlamies pilnībā baudīt atjaunotā evaņģēlija svētības. Tāda izpratne varētu mūs motivēt darīt tālāk uzskaitīto.

1. Lasīt katrus Svētos Rakstus Svēto Rakstu ceļvedī zem nosaukuma pacietība un pārdomāt Kristus pacietības piemērus..

2. Novērtēt sevi, lai saprastu, kur atrodaties pacietības mērauklā. Cik daudz pacietības vēl mums nepieciešams, lai kļūtu Kristum līdzīgi? Šī sevis vērtēšana ir grūta. Mēs varētu lūgt laulātajam draugam vai kādam citam ģimenes loceklim mums palīdzēt.

3. Kļūt jutīgam/ai pret tām pacietības un nepacietības izpausmēm, kas ir ap mums katru dienu. Mums vajadzētu censties atdarināt tos cilvēkus, ko mēs uzskatām par pacietīgiem.

4. Ikdienas no jauna apņemties kļūt pacietīgākam/ai, un pārlicināties, ka mūsu izvēlētais ģimenes loceklis ir iesaistīts mūsu pacietības projektā.

Tas izklausās pēc liela darba, bet, lai sasniegtu kādu vērtīgu mērķi, ir nepieciešams smags darbs. Un miesīgā cilvēka pārvarēšana un darbs, lai kļūtu pacietībā līdzīgi Kristum, ir visnoderīgākais mērķis. Es lūdzu, lai mēs sekotu pa šo ceļu uzcītīgi un ar degsmi.

Es liecinu, ka Jēzus ir Kristus un ka Viņš vada šo Baznīcu, vadot mūs ar dzīvē pravieša palīdzību un svētot katru mūsu centienu kļūt līdzīgākiem Kristum. Un tā es liecinu Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.